

Έθιμα του Πάσχα

Το Πάσχα είναι η μεγαλύτερη γιορτή του χριστιανισμού. «Εορτών εορτή και πανήγυρις εστί πανηγύρεων» λέει το τροπάριο. Προέρχεται από το εβραϊκό Πάσχα, που και αυτό έχει τις ρίζες του στην αρχαία Αίγυπτο. Με το «Πισάχ» (η λέξη σημαίνει *διάβαση, πέρασμα*) οι Αιγύπτιοι γιόρταζαν το πέρασμα του Ήλιου από τον ισημερινό, την εαρινή δηλαδή ισημερία, και μαζί της τον ερχομό της άνοιξης. Οι Εβραίοι καθιέρωσαν και αυτοί τη γιορτή σε ανάμνηση της απελευθέρωσής τους από τους Αιγυπτίους και της διάβασης της Ερυθράς Θάλασσας. Παράλληλα όμως και για να χαιρετίζουν το τέλος του χειμώνα και την αρχή της άνοιξης.

Στη χριστιανική γιορτή δόθηκε το όνομα «Πάσχα» και με απόφαση της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου το 325 μ.Χ. ορίστηκε να γιορτάζεται την πρώτη Κυριακή μετά από την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας. Το Πάσχα, ο λαός, μαζί με την «εκ νεκρών Ανάσταση» του Χριστού, τη νίκη δηλαδή ενάντια στον θάνατο, γιορτάζει και την ανάσταση της άνοιξης, το ξύπνημα της φύσης μετά τη νάρκη του χειμώνα.

Με τη λέξη Πάσχα, Λαμπρή και Λαμπρά (στην Κύπρο) εννοούμε δυο βδομάδες που αρχίζουν από την Ανάσταση του Λαζάρου και τελειώνουν την Κυριακή του Θωμά. Τη βδομάδα των Παθών και τη βδομάδα της Λαμπρής ή Λαμπροβδομάδα.

Από τα βυζαντινά ακόμα χρόνια οι χριστιανοί προετοιμάζονταν καιρό πριν για τις πασχαλινές γιορτές. Έβαφαν τα σπίτια τους, έστρωναν στο πάτωμα κλαδιά από αρωματικά φυτά, δάφνη, μυρσίνη, δενδρολίβανο, λεμονιά, έφτιαχναν καινούρια ρούχα, τα λαμπριάτικα.

Ανήμερα το Πάσχα όλοι αντάλασσαν δώρα και ασπασμούς και εύχονταν «Καλό Πάσχα», ενώ τη νύχτα οι δρόμοι και τα σπίτια ήταν φωταγωγημένα.

Τον καιρό της Τουρκοκρατίας το Πάσχα είχε εντελώς ιδιαίτερη σημασία για τους Έλληνες. Μαζί με τα Πάθη του Χριστού και την Ανάσταση, ζωντάνευαν και τα πάθη του λαού και μεγάλωναν οι ελπίδες για την Ανάσταση του Γένους.

Πρόγραμμα Μελίνα, Έθιμα του Πάσχα

Μερικά από τα έθιμα της Μεγάλης Πέμπτης

Τα πασχαλινά έθιμα αρχίζουν κυρίως από τη Μεγάλη Πέμπτη, επειδή από την ημέρα αυτή αρχίζουν οι ετοιμασίες για το Πάσχα.

Από το πρωί οι γυναίκες καταγίνονται με το *ζύμωμα*. Ζυμώνουν τις κουλούρες της Λαμπρής. Τις ζυμώνουν με διάφορα μυρωδικά και τις στολίζουν με ξηρούς καρπούς και με στολίδια από ζυμάρι. Τα ονόματά τους ποικίλλουν, ανάλογα με το σχήμα που τους δίνουν. Λέγονται *κουτσούνες, κουζουνάκια, κοφίνια, καλαθάκια, δοξάρια, αυγούλες, λαζαράκια* κτλ.

Αναφέρω τον τρόπο του ζυμώματος που συνηθίζεται στην Κορώνη. Εκεί τις λαμπριάτικες κουτσούνες

τις ζυμώνουν με λάδι, μύγδαλα και γλυκάνισο. Τις κουτσούνες τις πλάθουνε στρογγυλές σαν κουλούρες ή μακρουλές και τις περιπλέχουνε (στολίζουνε) μέσα σε ζυμάρι. Βάζουνε στη μέση το κόκκινο το αυγό και στολίζουνε την κουτσούνα με αγκιναρίτσες, με πουλάκια, με μύγδαλα και σουσάμι. Αυτές που είναι να τις μεράσουνε σε μικρά παιδιά τις κάνουνε σωστές κουτσουνίτσες, με πόδια, με χέρια, με κεφάλι.

Τότε ζυμώνουν και κουλούρι για την Πρωτομαγιά.

Άλλη ασχολία της ημέρας αυτής είναι το *βάψιμο των αυγών*. Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά δε νοείται. Γι' αυτό και η Μεγάλη Πέμπτη λέγεται κοινά *Κόκκινη Πέμπτη* ή *Κοκκινοπέμπτη*.

Στην Καστοριά απλώνουν στα παράθυρα κόκκινες βελόντζες και κόκκινα μαντίλια.

Στην Αγιάσο Λέσβου στα Δώδεκα Ευαγγέλια παίρνανε οι γυναίκες κερί, κι ένα ένα Ευαγγέλιο που τελείωνε, κάνανε από το κερί με ένα κομματέλι έναν σταυρό. Μαζεύανε δώδεκα σταυρέλια και τα πηγαίνανε στο σπίτι να τα κολλήσ'νε παντού στ' αντιγώνια του σπιτιού, για να ψοφήσ'νε οι ψύλλοι, οι κοριοί κτλ.

Γ. Α. Μέγας, *Ελληνικές γιορτές και έθιμα της λαϊκής λατρείας*, εκδ. Οδυσσέας, Αθήνα, 1988

Τα κυριότερα πασχαλινά έθιμα

- πασχαλινόι χαιρετισμοί, όπως π.χ. «Χριστός Ανέστη» και η τυπική ανταπάντηση «Αληθώς Ανέστη» ή «Αληθώς ο Κύριος»
- λαμπριάτικες κουλούρες, κουλούρια, τσουρέκια, κόκκινα αυγά
- οβελίας (αρνί που ψήνεται στη σουβλα)
- έθιμο της Αγάπης
- έθιμο σχετικό με το Άγιο Φως ή το Νέο Φως

Συγκεντρώστε όλα τα έθιμα που ξέρετε από την περιοχή σας ή από οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας και παρουσιάστε τα προφορικά στην τάξη. Πρέπει να αναφέρετε σε ποια κατηγορία ανήκουν (βλ. τον παραπάνω πίνακα), ποια μέρα ή ποιες μέρες γίνονται, με ποιον τρόπο, ποια είναι η σημασία τους, τι πιστεύει ο λαός γι' αυτά (συμβουλευτείτε τα παραπάνω κείμενα).

Διαβάστε από το **Ανθολόγιο**: *Τα κόκκινα αυγά*, του Γ. Ξενόπουλου, σελ. 175.